

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. София, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Светла Станимирова Въззивно търговско дело № 20221001000568 по описа за 2022 година

Производството е образувано п о **въззивна жалба на „ГАРДЕНИЯ“-ЕООД** – ищец в първата инстанция чрез пълномощника адв.И. Г. против решение от 15.12.2021г. по гр.д. 10503/2016г. по описа на Софийски градски съд, ГО, I – 5 с-в, с което *е отхвърлен като неоснователен предявления против „БАНКА ДСК“-ЕАД и „ФЕРМЕР 2 000“-ЕАД /н/ иск с правно основание чл.440,ал.1 ГПК* за установяване по отношение на ответниците, че телескопичен товарач MANITOU, модел MLT 735-120 LSU PREMIUM, сериен №958237, рег.№ ***, по отношение на който е насочено принудително изпълнение по изп.д.№ 579 от 2016г. на ЧСИ Т. К., не принадлежи на длъжника „ФЕРМЕР 2 000“-ЕАД /н/ и *е прекратено производството по делото поради недопустимост на иска с правно основание чл.124,ал.1 ГПК* за признаване за установено по отношение на ответниците, че ищецът е собственик на описаната по-горе вещ.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и необоснованост. В жалбата се излагат подробни и конкретни доводи за това.Твърди, че не са обсъдени задълбочено събраните по делото писмени доказателства и свидетелски показания. Моли за отмяна на решението и уважаване на предявения иск по чл.440, ал.1 ГПК.

Твърди, че иск с правно основание чл.124 ГПК не е предявяван и не

е докладван по делото. Затова в тази част съдът се е произнесъл по непредявен иск.

В срока по чл.263 ГПК са постъпили отговори от ответниците „БАНКА ДСК“-ЕАД и „ФЕРМЕР 2 000“-ЕАД /н/, в които развиват подробни съображения за неоснователност на жалбата. Молят същата да бъде оставена без уважение.

Софийският Апелативен съд, като провери обжалваното решение във връзка с оплакванията в жалбата и събраните доказателства, приема следното:

Въззивната жалба е *процесуално допустима* като подадена от надлежна страна в законния срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА **в частта**, касаеща уважения иск по чл.440 ГПК. По отношение **на частта** против решението, с което съдът е прекратил производството по иска с правно основание чл.124 ГПК е основателна, тъй като съдът се е произнесъл по непредявен иск.

Решението на първостепенния съд е валидно, допустимо *в частта*, с която е отхвърлен иска по чл.440 ГПК и правилно в тази му част. Релевантните за спора факти са правилно установени, правните изводи на съда кореспондират с тях и с разпоредбите на материалния закон, поради което въззивният съд изцяло споделя изложените мотиви и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях. Независимо от това, във връзка с оплакванията в жалбата следва да добави и следното:

Производството по делото е образувано по предявен от ищеца „Гардения“ ЕООД срещу ответниците „Банка ДСК“ АД и „Фермер - 2000“ ЕАД /н/ иск с правно основание чл.440, ал.1 от ГПК, с който се иска да бъде прието за установено, че процесната движима вещ, а именно телескопичен товарач MANITOU, срещу която са предприети действия по принудително изпълнение по изп. дело № 20168150400579/2016 г. по описа на ЧСИ Т. К., не е собственост на ответника и длъжник по изпълнителното дело „Фермер - 2000“ ЕАД.

За да отхвърли иска по чл.440 ГПК, съдът е приел, че *ищецът не е доказал*, че към датата на насочване на действията по принудително изпълнение по изп. дело №579/2016г. по описа на ЧСИ Т. К. **чрез налагане на запор върху процесната вещ**, а именно - 18.05.2016 г., *същата не е била собственост на длъжника „ФЕРМЕР 2000“ ЕАД*. Този извод на съда е обоснован и в съответствие със събраните по делото доказателства. Приел е, че независимо от изразената воля в приемо-предавателния протокол, **вещта не е предадена реално на „Гардения“ ЕООД** и е останала в склада на „Фермер 2000“ ЕАД /н/ до 18.05.2016 г., където е открита и описана от частния съдебен изпълнител по образуваното изпълнително дело./л. 100-101/. Приел е, че Анекса от 15.12.2015г. към договора от 11.12.2015г. *действително е антидатиран* - не е бил представен от ищеца при подаване на възражението от 14.06.2016 г. пред частния съдебен изпълнител /л. 139-140/, нито при уведомяването на банката на 06.06.2016 г. от Д. П. - счетоводител на „Гардения“ ЕООД за притежаваните от дружеството документи за право на собственост върху вещта /електронни писма от 06.06.2016 г. с прикачени към тях документи - л.102 -121/.

Съдът е изложил съображения, анализирайки събраните доказателства, че **волята**

на подавача „Фермер 2000“ АД и купувача „Гардения“ ЕООД по първоначалния договор за доставка е останала непроменена. Този извод е повлиян от обстоятелството, че наред с анекса, за който се твърди, че е сключен на **15.12.2015г.**, на същата дата е издадена и фактура № 0000006910/15.12.2015 г. от „Фермер 2000“ АД, в която за получател е посочен търговецът „Гардения“ ЕООД. Фактурата е издадена за сумата от 147 600 лв. с ДДС - цена на телескопичен товарач MANITOU, модел MLT 735, сер. № 958237. **Във фактурата се съдържа следният текст: „Собствеността на стоката се прехвърля от продавача на клиента при пълното изплащане на продажната цена“.** Фактурата е двустранно подписана./л 15/. При тези факти съдът е направил правилния извод, че **волята на страните по договора е останала непроменена**, тъй като в издадената фактура, която е двустранно подписана, двамата търговци отново са заявили, че правото на собственост върху вещта преминава върху клиента едва след плащане на договорената цена. Вписаният във фактурата текст, който не е част от нейните реквизити, по същество представлява договорна клауза за двустранно изразена воля, с която се потвърждава по-рано изразената воля по договора от 11.12.2015 г.

За да отхвърли иска, съдът е установил, че по делото липсват доказателства ищецът да е заплатил стойността на телескопичния товарач. Продажната цена не е платена нито на 15.12.2015 г., нито към датата на налагане на запора по изпълнителното дело - 18.05.2016 г. Липсват доказателства цената да е платена дори и след 18.05.2016 г., тъй като платежните нареждания, издадени през периода 17.12.2015г. - 27.05.2016г. установяват само, че *ищецът е наредил плащане*, но сами по себе си *не доказват, че сумите са постъпили по сметката на продавача.*

От друга страна, **само в две от платежните нареждания е посочена банковата сметка, указана в чл.1.9 от договора /платежни нареждания от 17.12.2015 г. и от 05.02.2016г./.** В останалите три платежни нареждания е посочена друга банкова сметка, по която не е договорено да бъдат извършвани плащания. /платежни нареждания от 24.02.2016г., от 27.04.2016 г. и от 27.05.2016 г. - л.18 - 20/.

Съдът е анализирал представеното по делото **свидетелство за регистрация на земеделска и горска техника** с дата на регистрация - 16.12.2015 г. и е приел, че същото **не доказва право на собственост върху вещта**, защото в заявлението за регистрация не са били изброени какви и кои документи за собственост се представят. Анализът на анекса от 15.12.2015г. и приемо-предавателния протокол от същата дата опровергават твърдението на ищеца /настоящ жалбоподател/, че правото му на собственост се доказвало и от издаденото свидетелство за регистрация на вещта.

В обобщение съдът е приел, че след като волята на страните относно прехвърлянето на собствеността върху товарача е останала непроменена и липсват доказателства цената на вещта да е била платена от ищеца преди датата на запора по изпълнителното дело - 18.05.2016 г., то *длъжникът по изпълнителното дело - „Фермер 2000“ ЕАД е бил собственик на процесната вещь към датата на налагане на запора върху нея и предявеният иск по чл.440, ал.1 от ГПК е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.*

Във въззивната си жалба ищецът развива доводи, че съдът неправилно е основал извода си за действителната воля на страните, изразена в договора за доставка, потвърдена и в издадената фактура №6910/15.12.2015г. Поддържа, че тази фактура *не е подписана нито от законния представител на дружеството, нито от негов пълномощник* и поради това не може да се противопостави на останалите документи - Договора от 11.12.2015г., Анекса от 15.12.2015г. и Приемо-предавателния протокол от същата дата, които са подписани от законния представител на дружеството.

Жалбоподателят намира за неправилен извода на съда досежно представените

платежни нареждания за платени в полза на продавача „Фермер 2000“ ЕАД суми по договора за доставка, които не доказвали, че наредените суми са постъпили по сметка на продавача. Твърди, че по делото никога не е бил спорен въпроса дали въпросната цена по договора е платена или не. Спорен е бил въпроса по отношение на момента на преминаване на собствеността на движимата вещ. Въпросните платежни нареждания били представени още с ИМ и не са оспорени. Указания в доклада, че по отношение на обстоятелството за плащането на цената не се сочат доказателства, не били давани от съда.

Излага доводи за неправилност на извода на съда, че **свидетелството за регистрация на земеделска и горска техника от 16.12.2015г.** не е документ за собственост, тъй като се издава въз основа на документ за собственост. Твърди, че след като този документ се издава въз основа на документ за собственост и е издаден на дата 16.12.2015г., то следва, че към тази дата са съществували документите за собственост, представени са и са на „Гардения“ ЕООД, иначе не биха издали това свидетелство за регистрация.

Твърди, че е погрешен извода на съда и по отношение антидатираността на анекса, като съдът необосновано не е кредитирал показанията на св. Д. П. - счетоводител на „Гардения“ ЕООД.

Твърди, че съдът не е взел отношение по направено от ищеца възражение, че по никакъв начин не би могъл да се противопостави на купувача наличието на Договор за особен залог от 28.11.2012г, тъй като процесната движима вещ не попада в предмета на този договор. Твърди, че към момента на сключване на Договора за особен залог, процесният телескопичен товарач не е фигурирал сред заложените вещи поради факта, че не е бил произведен и не е съществувал като вещ. Следователно договорът за особен залог бил непротивопоставим на правото на собственост на купувача и собственик на вещта от 11.12.2015г. или най-късно от 15.12.2015г. ех nunc било „ГАРДЕНИЯ“ ЕООД. Освен това поддържа, че на основание чл.7 от ЗОЗ залогът е погасен спрямо процесния телескопичен товарач. Съгласно тази разпоредба, „Залогът се погасява, ако трето лице придобие по сделка, извършена от залогодателя в кръга на обикновената му дейност по занятие“. Видно било от предмета на дейност на залогодателя „Фермер 2000“ ЕАД, че същия е извършил продажбата в кръга на обикновената му дейност по занятие. Затова дори да се приеме, че процесната движима вещ е попадала в предмета на договора за залог от 28.11.2012г., то спрямо същата залога е погасен на основание чл.7 от ЗОЗ.

От събраните в първата инстанция писмени доказателства се установява от фактическа страна следното:

Длъжникът „Фермер 2000“-АД е обезпечил свои задължения към „Банка ДСК“ ЕАД с Договор от 28.11.2012 г. за учредяване на особен залог върху движими вещи към договор за кредит № 1162/28.11.2012 г. Съгласно чл.2, ал.1 от договора, предмет на същия е учредяване на залог по реда на ЗОЗ върху *настоящи и бъдещи стоки и материали като съвкупност, представляващи селскостопанско оборудване, машини и резервни части.*

Представено е потвърждение за вписване от 15.12.2012 г. в

Централния регистър на особените залози *на договора за залог*.

Представено е *потвърждение за вписване от 28.04.2016 г. на заявление за пристъпване към изпълнение, подадено от „Банка ДСК“ ЕАД.*

По искане на „Банка ДСК“ ЕАД срещу „Фермер 2000“ АД е образувано изпълнително дело № 20168650400192 на ЧСИ М. Д., което впоследствие е преобразувано в изп.дело № 20168150400579 на ЧСИ Т. К. /молба от 14.05.2016г. от „Банка ДСК“ ЕАД до ЧСИ М. Д., писмо от ЧСИ Т. К. до ЧСИ М. Д./.

В хода на **изпълнителното дело № 20168150400579 на ЧСИ Т. К. на 18.05.2016г. е извършен опис и наложен запор** на движими вещи на „Фермер 2000“ ЕАД, сред които и телескопичен товарач MANITQU, модел MLT 735 премиум, сер. № 958237.

След налагането на запора на 14.06.2016 г. е подадена жалба-възражение от „Гардения“ ЕООД, което е твърдяло, че една от запорираните вещи - телескопичен товарач MANITQU, модел MLT 735 премиум, сер. № 958237, е негов **собственост, като се е позовало на Договор за осигуряване доставката и закупуването на селскостопанско оборудване №58_SOR_1000207/11.12.2015г., Приемо-предавателен протокол от 15.12.2015г., фактура № 0000006910/15.12.2015 г., платежни нареждания, издадени през периода 17.12.2015 г. - 27.05.2016 г. и регистрационен талон на телескопичен товарач MANITOU - част първа и втора. В жалбата ищецът не се е позовал на Анекс от 15.12.2015 г. и не е представил такъв документ.**

На 06.06.2016 г. Д. П. - счетоводител на „Гардения“ ЕООД е изпратила електронни писма до „Банка ДСК“ ЕАД с прикачени към тях файлове с документи в отговор на поискани от банката документи за правото на собственост върху телескопичния товарач. **Сред изпратените документи липсва Анекс от 15.12.2015 г.**

Наложения запор върху вещта първоначално е вдигнат от съдебния изпълнител, но след обжалване на неговите действия, това разпореждане е отменено с решение от 27.07.2016 г. по вгр.д. № 573/2016 г. на ОС - Плевен.

Подадена била частна жалба от „Гардения“ ЕООД по реда на чл.435, ал.4 от ГПК, която е оставена без разглеждане с определение от 20.09.2016г. по вгр.д. № 696/2016 г. на ОС - Плевен, тъй като право на жалба по реда на чл.435, ал.4 от ГПК има трето лице, в чието владение е била вещта към датата на запора, а в конкретния случай **вещта е била във владение на длъжника „Фермер 2000“ АД, не на „Гардения“ ЕООД./л.256 - 266/.**

По силата на **Договор за осигуряване доставката и закупуването на селскостопанско оборудване № 58_SOR_1000207 от 11.12.2015 г.,** вторият ответник „Фермер 2000“ АД в качеството си на продавач е поело задължение да достави и продаде на „Гардения“ ЕООД селскостопанско оборудване, подробно описано в спецификация - приложение №1, а именно телескопичен товарач MANITQU, модел MLT 735 120 LSU PREMIUM за сумата от 147 600 лв. с ДДС. В чл.1.4 от договора е уговорено, че плащането

на цената ще бъде извършено по следния начин: авансова вноса в размер на 10 % от договорната цена в срок до 15 работни дни от датата на сключване на договора, а остатъкът от цената да бъде заплатен *преди* предаване на оборудването. *Указана е банкова сметка, по която да се заплати цената: BG *** в „Банка ДСК“ ЕАД /чл.1.9/. В чл.5.2 от договора е посочено, че оборудването - предмет на договора, е собственост на продавача през целия период на действие на договора до пълното изплащане на неговата цена*, заедно с приложимите лихви и ДДС, съгласно условията на договора.

Ищецът е представил Анекс от 15.12.2015 г., с който *страните са се споразумели да променят чл.5.2 от договора, като текстът придобие следното съдържание: „Оборудването, предмет на договора, представлява собственост на продавача до предаването му от продавача на клиента с приемо-предавателен протокол по реда на чл.4.4 от договора“*.

В представения Приемо-предавателен протокол от 15.12.2015 г. е посочено, че „Фермер 2000“ АД предава на „Гардения“ ЕООД телескопичен товарач MANITOU, модел MLT 735 120 LSU PREMIUM, сер. № 958237.

Видно от фактура № 0000006910/15.12.2015 г., издадена от „Фермер 2000“ АД, за получател е посочено „Гардения“ ЕООД. Фактурата е издадена за сумата от 147 600 лв. с ДДС - цена на телескопичен товарач MANITOU, модел MLT 735, сер. № 958237. *Във фактурата се съдържа следният текст: „Собствеността на стоката се прехвърля от продавача на клиента при пълното изплащане на продажната цена“*. Фактурата е двустранно подписана./л.15/

Представени са платежни нареждания, издадени през периода 17.12.2015 г. – 27.05.2016г., с които ищецът е наредил плащания в полза на „Фермер 2000“ ЕАД, като е посочил основание - фактура № 6910/15.12.2015 г.

Не са ангажирани доказателства дали сумите са постъпили по банковите сметки на „Фермер 2000“ ЕАД.

Със заявление за регистрация вх. № 609/16.12.2015 г., подадено до КТИ - Ловеч, ищецът е поискал да бъде регистриран телескопичния товарач, като регистрацията е била разрешена и е издадено Свидетелство за регистрация на земеделска и горска техника - част първа и втора, в които за собственик на вещта е посочено „Гардения“ ЕООД. В преписката, образувана по повод на заявлението, се съдържат следните документи: Декларация за съответствие, Договор за осигуряване доставката и закупуването на селскостопанско оборудване № 58_SOR_1000207/11.12.2015г., Анекс от 15.12.2015г., Приемо-предавателен протокол от 15.12.2015 г. и фактура № 0000006910/15.12.2015 г.

След описа по изпълнителното дело, извършен на 18.05.2016 г., на 27.05.2016 г. ищецът е сключил договор със застрахователно дружество за застраховка „Гражданска отговорност“ на телескопичния товарач.

По искане на страните по делото са събрани гласни

доказателствени средства. От показанията на св.П. /счетоводител на „Гардения“ ЕООД/ и св.Ц. /служител на „Банка ДСК“ ЕАД/, се установява, че при осъществяване на писмена кореспонденция между двете дружества, по повод на наложения заповест върху телескопичния товарач, св.П. е изпратила документи за собственост, сред които не се е намирал Анексът от 15.12.2015 г. Свидетелката заявява, че не изпратила анекса, тъй като той не бил поискан от банката. Твърди, че *завела процесния телескопичен товарач като дълготраен актив на дружеството и го отразила в баланса към края на 2015 г.*

От основното и допълнително **заключение на графологическата експертиза**, неоспорена от страните, се установява, че *Анексът от 15.12.2015г. е подписан от Ц. Д. П.*, който е посочен в самия анекс като търговски пълномощник на „Фермер 2000“ АД. По делото не са представени доказателства за съдържанието на пълномощното на П. с рег. № 10716/26.07.2013 г., нито са ангажирани доказателства то да е било оттеглено, поради което няма основание съдът да приеме, че П. не е притежавал представителна власт да подпише анекса, а и такива възражения не са въведени своевременно от ответника „Фермер 2000“ ЕАД /н/, който не е подал отговор на ИМ, а едва с молба от 29.05.2019 г., т.е. след - /л.268-269/.

Съдът е приел, че независимо от факта, че анекса е подписан от представляващия дружеството-продавач, доказателствата по делото установяват, че волята на „Фермер 2000“ АД и „Гардения“ ЕООД *по първоначалния договор* е останала непроменена. Този извод се налага от представената от същата дата на анекса фактура № 0000006910/**15.12.2015 г.** от „Фермер 2000“ АД, в която изрично било записано, че „Собствеността на стоката се прехвърля от продавача на клиента **при пълното изплащане на продажната цена**“. Фактурата е двустранно подписана./л 15/. Съдът е приел, че продажната цена не е платена нито на 15.12.2015г., нито към датата на налагане на заповест по изпълнителното дело - 18.05.2016г., а липсват доказателства цената да е платена дори и след 18.05.2016 г. Затова собственик на процесната вещ съгласно договора /чл.5.2/ към момента на налагане на заповест по изпълнителното дело е бил продавача „Фермер 2000“ ЕАД, а не ищеца. Затова иска е отхвърлен като неоснователен.

Въззивният съд напълно споделя правните изводи на първоинстанционния съд, подробно изложени в решението и с оглед предоставената му процесуална възможност, препраща към тях на основание чл.272 от ГПК.

По оплакванията във въззивната жалба намира следното:

От събраните в първата инстанция писмени доказателства е видно, че въззивникът „Гардения“ ЕООД не е представил доказателства, от които да е видно, че притежава права върху процесната движима вещ, които да са засегнати от действията по принудително изпълнение, извършени по изп. дело № 579/2016г. по описа на ЧСИ Т. К.. „Гардения“ ЕООД твърди, че е придобило правото на собственост върху процесния товарач по силата на Договор за осигуряване доставката и закупуването на селскостопанско оборудване №58 SOR 1000207 от **11.12.2015 г.**, т.е. по Договор за доставка от продавача „Фермер-2000“ ЕАД. Съгласно **чл.5.2** от Договора за доставка, правото на собственост върху процесния товарач е следвало да бъде придобито от страна на купувача („Гардения“ ЕООД) *след заплащане на пълния размер на продажната цена по чл.1.3, в размер на 147 600 лв.* От

представените доказателства се установява, че на 15.12.2015г. представители на двете дружества са подписали фактура № 0000006910/15.12.2015г., издадена въз основа на Договора за доставка, за пълния размер на продажната цена, а именно - 147 600 лв. *В нея страните още веднъж, ясно и недвусмислено, са изразили волята си, че условието за придобиване на правото на собственост от страна на клиента /купувача/ върху оборудването е именно заплащането на пълния размер на продажната цена.*

Възраженията на въззивника досежно представителната власт на представителя на ответника „Фермер-2000“ ЕАД, който е подписал процесната фактура, са недопустими и като такива не следва да бъдат обсъждани. Именно въззивникът е представил процесната фактура като приложение към ИМ, като същата не е оспорена, в това число и досежно нейното авторство, от никоя от страните и на нито един етап в рамките на първоинстанционното производство. Подобни възражения са преклудирани и не могат да бъдат релевирани пред въззивния съд, с оглед на ограничението на чл.266 от ГПК. Освен това, легитимиран да направи подобно възражение е единствено представляваният - ответникът „Фермер 2000“ ЕАД, но не и въззивника „Гардения“ ЕООД, доколкото само представлявания може да оспори изявленията, направени от неговия представител. Такива възражения обаче не са правени.

От материалите по делото е видно, че споменатите по-горе **Договор за доставка и фактурата не са оспорени от страните в рамките на първоинстанционното производство**, с оглед на което и правилно съдът е приел, че условията за придобиване на правото на собственост от страна на „Гардения“ ЕООД са уредени именно в Договора за доставка от 11.12.2015г., отделни клаузи от който са възпроизведени и във двустранно подписаната фактура.

Неоснователни са доводите на въззивника, че действителната воля на страните по Договора за доставка е изведена от съда единствено въз основа на процесната фактура. Видно от мотивите на съда, същата е разгледана в съвкупност, заедно с останалите представени доказателства, в това число и Договора за доставка. Доколкото въззивникът не е доказал дали и кога е извършена промяна на първоначално уговорените между страните условия за придобиване на правото на собственост върху процесната движима вещ, то правилно съдът е достигнал до заключението, че относими са именно условията съгласно Договора за доставка, които обвързват придобиването на правото на собственост от страна на „Гардения“ ЕООД със заплащането на пълния размер на продажната цена.

Правилно съдът не е взел предвид представения от ищеца Анекс към Договора за доставка. Цитираният Анекс по своето същество представлява *частен документ и като такъв не се ползва с обвързваща доказателствена сила относно датата на съставянето му.* С оглед оспорването на същия от „Банка ДСК“ АД с отговора на исковата молба, то „Гардения“ ЕООД е имало

доказателствената тежест да ангажира доказателства, от които да бъде направен непротиворечив извод за датата, към която анексът е съществувал. Поначало при доказване на достоверна дата на частен документ страната, която се ползва от същия, следва да докаже осъществяването на такива факти, извън самия документ, които безсъмнено да изключват съставянето на документа след тяхното осъществяване.

В рамките на първоинстанционното производство *ищецът се е позовал на следните факти, за които твърди, че доказват съществуването на анекса, а именно:* 1) осчетоводяването на Анекса в инвентарната книга на „Гардения“ ЕООД от счетоводителка на дружеството Д. П.; 2) наличието на Анекса във фактическа власт на счетоводителката на дружеството Д. П. към датата на осъществяване на кореспонденцията между нея и „Банка ДСК“ АД - 06.06.2016 г. 3) издаване на свидетелство за регистрация на процесния товарач от КТИ-Ловеч на „Гардения“ ЕООД на 16.12.2015г.

Поначало осъществяването на което и да било от посочените обстоятелства не води до несъмнения извод за съществуване на анекса, като съответно не изключва възможността той да е бил съставен впоследствие. Освен това, въззивникът не е ангажирал и достатъчно доказателства, с които да докаже настъпването на всеки от твърдените факти.

За доказване на първите две обстоятелства въззивникът се е позовал единствено на свидетелските показания на Д. П. - експерт счетоводител на „Еардения“ ЕООД. Нейните показания са взети предвид от съда при условията на чл.172 от ГПК и са съпоставени с данните за релевантните факти, съдържащи се в останалите, събрани по делото доказателства, доколкото лицето е служител на „Гардения“ ЕООД и като такъв е заинтересовано лице по смисъла на посочената разпоредба. Правилно първоинстанционният съд е приел, че с оглед на длъжностната характеристика и професионалните качества на лицето, същото е следвало да разполага с всички документи за собственост на активите на дружеството, в това число и процесния анекс, в случай че той в действителност е бил сключен. Предвид това, в случай, че Анексът е съществувал към 15.12.2015г., то е нелогично защо на 06.06.2016 г. при поискване от страна на „Банка ДСК“ АД, в качеството на заложен кредитор, на документите, удостоверяващи правото на собственост върху актива, счетоводителката е представила единствено Договора за доставка, но не и Анекса към него. Самата тя, *видно от протокола от проведеното на 28.11.2018 г. съдебно заседание ясно и недвусмислено заявява, че при разговори с представителите на Банка ДСК АД през месец юни 2016г. е останала с впечатлението, че от страна на Банката са изискани документи, от които да е видно, че дружеството „Гардения“ ЕООД е закупило процесната машина и за които същата, в качеството ѝ на експерт счетоводител, е преценила, че са достатъчни за завеждане на машината като дълготраен актив в инвентарната книга на дружеството.* Именно затова и свидетелката е предоставила Договора за доставка, с приложенията към него. В случай, че към онази дата Анексът в

действителност е бил сключен между страните, то логично би било свидетелката да предостави и него, доколкото в интерес на „Гардения“ ЕООД е било да представи всички документи, от които да може да се направи ясен и недвусмислен извод, че дружеството е собственик на процесия товарач. Това буди основателни съмнения, че същият не е бил сключен към посочената дата. Много важно в случая е и обстоятелството, че **Анекса не е представен от „Гардения“ ЕООД и пред съдебния изпълнител** с депозираното по изпълнителното дело възражение с вх. № 13545/14.06.2016 г., с което е поискано да бъде вдигнат наложения заповест.

Липсват и доказателства, от които да се установи, че **активът е осчетоводен в инвентарната книга на дружеството**. Единственото ангажирано доказателство отново са показанията на свидетелката П.. Дори да се приеме, че активът в действителност е осчетоводен в инвентарната книга, то тази по естеството си счетоводна операция би могла да бъде извършена и само въз основа на Договора за доставка и издадената фактура. В този смисъл са и изявленията на свидетелката в протокола от 28.11.2018 г. Така от факта на осчетоводяването не може да бъде направен изводът, че към датата, на която е извършено, анексът в действителност е съществувал.

Въззивникът твърди, че *Анексът е съществувал най-късно към 16.12.2015г., което обстоятелство се установявало от издаденото Свидетелство за регистрация на процесния товарач от КТИ-Ловеч*. Въззивникът твърди, че Анекса, заедно с Договора за доставка, е бил приложен към депозираното от „Гардения“ ЕООД заявление за регистрация, откъдето може да бъде направен извод, че той е бил съставен най-късно към посочената дата. Това обстоятелство обаче не може да бъде установено безспорно, доколкото никъде в заявлението не е посочено изрично какви документи за собственост са представени. Извън това, длъжностното лице по регистрацията в КТИ - Ловеч би могло да издаде свидетелството за регистрация и единствено въз основа на Договора за доставка, доколкото за него не е налице задължение служебно да проверява дали са изпълнени договорените между страните условия за придобиване на актива, чиято регистрация се иска. Предвид изложеното, *от факта на регистрацията на техниката в КТИ - Ловеч, също не може да бъде направен еднозначен извод, че към посочената дата анексът към договора за доставка вече е бил сключен*.

Изложеното сочи на извод, че **въззивникът не е доказал по безспорен начин достоверната дата на анекса**. Предвид това правилно първоинстанционният съд не е взел предвид съдържащите се в него уговорки при тълкуването на действителната воля на страните по договора за доставка относно условията за прехвърляне на правото на собственост върху процесния товарач.

Въззивникът не е ангажирал доказателства, от които да е видно,

че е изпълнил условията по Договора за доставка за придобиване на правото на собственост върху процесния товарач, а именно - че е заплатил пълния размер на продажната цена. Неоснователно жалбоподателят твърди, че това обстоятелство не подлежи на доказване. Напротив, *в негова тежест е да установи дали и кога е придобил правото на собственост върху имуществото, за което твърди, че е засегнато от действията по принудително изпълнение*, а доказването на тези обстоятелства само по себе си предполага да **бъде доказано изпълнението на договорените между страните условия.** В този смисъл са и изричните указания на първоинстанционния съд в **доклада по делото.**

От страна на въззивника по делото са представени **платежни нареждания за парични преводи**, извършени през периода 17.12.2015 г. - 27.05.2016 г. от „Гардения“ ЕООД по две **банкови сметки на „Фермер-2000“ ЕАД.** Доколкото *не са ангажирани доказателства, от които да е видно, че наредените суми в действителност са получени от „Фермер-2000“ ЕАД*, то правилно първоинстанционният съд е приел, че **по делото не е доказано заплащането на пълния размер на продажната цена по Договора за доставка.** От тук - **не е доказан и фактът на придобиване на правото на собственост върху процесния товарач** от страна на „Еардения“ ЕООД.

Освен това, в само две от платежните нареждания е посочена банковата сметка на „Фермер-2000“ ЕАД, по която съгласно чл. 1.9 от Договора за доставка и фактурата от 15.12.2015г. е следвало да бъдат извършени плащанията на продажната цена. Двете платежни нареждания са за сумата от общо 27 600 лв. Затова дори и да се приеме, че в действителност по делото са представени доказателства за ефективното заплащане на продажната цена, то от тях се установява единствено, че въззивникът е заплатил само част от нея. За горницата над 27 600 лв. не са ангажирани доказателства и съответно не може да бъде установено дали и кога е заплатена.

Дори да се преме, че всички плащания са извършени в изпълнение на задължението по договора за доставка, то пълното заплащане на продажната цена е настъпило най-рано на 27.05.2016 г., или - няколко дни след извършване на описа по изп. дело 579/2016г., респ. след датата на налагане на запора на процесната движима вещ., а именно 18.05.2016г. Във въззивната жалба не се оспорва, че пълния размер на продажната цена е заплатен на 27.05.2016 г.

Освен изложеното, следва да се има предвид, че **процесната движима вещ е предмет на учредени в полза на „Банка ДСК“ АД особени залози върху имуществото на „Фермер 2000“ ЕАД, а именно - особен залог с първоначално вписване №2012121501839 и № 2012121501853 с предмет настоящи и бъдещи стоки и материали, собственост на залогодателя „Фермер-2000“ ЕАД, представляващи съвкупност от селскостопанско**

оборудване, машини, резервни части и др. В тази връзка неоснователно е възражението на въззивника, че процесният товарач не попада в предмета на учредените в полза на Банка ДСК АД особени залози, *тъй като вещта не е съществувала към датата на тяхното учредяване.* Дори и процесният товарач да не е съществувал към датата на учредяване на особения залог, то с факта на придобиването му от „Фермер-2000“ ЕАД същият е попаднал в предмета на заложената съвкупност.

Неоснователно се явява и възражението на въззивника за погасяване на заложените права на „Банка ДСК“ АД върху процесния товарач на основание чл.7 от Закона за особения залог. *На 28.04.2016 г., „Банка ДСК“ АД е вписала пристъпване към изпълнение по посочените особени залози, съгласно разпореждания за вписано пристъпване към изпълнение както следва: 2016042801079 и 2016042800987. След пристъпването към изпълнение заложеното имущество преминава в разпореждане на заложния кредитор, като длъжникът не може да извършва последващи разпоредителни сделки с него.* Ако извърши такива, то по аргумент от чл.32, ал.4 от ЗОЗ, същите са непротивопоставими на пристъпилия заложен кредитор. Разпоредбата на чл.7 от ЗОЗ се прилага единствено за сделки, извършени от залогодателя, в рамките на неговата дейност по занятие, **до датата на вписване на пристъпване към изпълнение от страна на заложния кредитор.** Така, доколкото към датата на пристъпване към изпълнение въззивникът не е доказал изпълнението на условията за придобиване на правото на собственост върху процесния товарач, то твърдението му за погасяване на учредените особени залози е неоснователно.

За пълнота на изложението съдът следва да отбележи, че дори и да се приеме, че Анексът към Договора за доставка не е антидатиран и действително е сключен между страните на 15.12.2015 г., то видно от **чл. 1 от Анекса, с него по същество е договорено допълнително условие за придобиване на правото на собственост върху процесната движима вещ.** „Гардения“ ЕООД е следвало да придобие правото на собственост върху оборудването, предмет на договора, при изпълнение на следните условия: 1) *заплащане на пълния размер на договорената продажна цена* по чл.1.3 от договора; 2) *предаване на процесната движима вещ от Продавача на Купувача* по реда на чл.4.4 от договора. Този извод се подкрепя и от клаузите на чл.1.2 от договора, съгласно която оборудването представлява изключителна собственост на „Фермер-2000“ ЕАД до момента на пълното плащане на договорената цена и на чл.3.3 от договора, съгласно която купувачът има право да получи оборудването след като е заплатил всички дължими по договора суми. Изложеното се подкрепя и от представената от ищеца фактура № 0000006910 / 15.12.2015 г., подписана от представители на двете дружества, в която още веднъж е посочено обстоятелството, че едното от условията за прехвърляне на правото на собственост върху процесната движима вещ е заплащането на пълния размер от дължимата по договора продажна цена, а именно - 147 600 лв. Както бе коментирано по-горе,

въззивникът не е ангажирал доказателства за заплащане на продажната цена по договора за доставка.

Дори и да се приеме, че с Анекса е изменена изцяло клаузата на чл.5.2 от Договора за доставка, *като е договорено ново условие за прехвърляне на правото на собственост*, то неговото изпълнение също не е доказано от въззивника. Съгласно чл.1 от Анекса, собствеността на вещта е следвало да премине от датата, на която владението на същата е предадено на „Гардения“ ЕООД. **Фактът на предаването обаче не е доказан от ищеца.** В ИМ ищецът твърди, че предаването на процесната движима вещь е извършено на 15.12.2015г., като за доказването на това обстоятелство е представил приемо-предавателен протокол от 15.12.2015 г. Същевременно, от протокол за опис от 18.05.2016 г. по изп. дело 579/2016г. по описа на ЧСИ Т. К. се установява, че *към датата на извършване на опис процесната движима вещь се е намирала във фактическата власт на Фермер 2000 ЕАД, в собствен на дружеството недвижим имот, находящ се в обл. Плевен, с. Ясен.* Този протокол е представен от ответника „Банка ДСК“ АД с отговора на исковата молба **и не е оспорен от ищеца** в рамките на първоинстанционното производство. Същият **съставлява официален документ**, изготвен от длъжностно лице в кръга на службата му по установите форма и ред, и като такъв се ползва с материална доказателствена сила по отношение на фактите и обстоятелствата отразени в него относно извършените от съдебния изпълнител действия и възприетите от него факти, а именно, че **към датата на извършване на опис процесната движима вещь е била в държане на ответника и длъжник по изпълнителното дело „Фермер - 2000“ ЕАД.**

Видно от всичко гореизложено, към датата на налагане на запора на процесната движима вещь (18.05.2016 г.), ищецът „Гардения“ ЕООД не е изпълнило условията за придобиване на правото на собственост съгласно сключени между дружеството и „Фермер - 2000“ ЕАД Договор за доставка. Оттук, правилен се явява и изводът за неоснователност на иска по чл.440, ал. 1 от ГПК, доколкото в рамките на първоинстанционното производство ищецът „Гардения“ ЕООД не е доказал наличието на противопоставими права, засегнати от действията по принудително изпълнение по изп. дело №579/2016г. по описа на ЧСИ Т. К..

При съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции решението следва да бъде потвърдено в тази му част – досежно иска с правно основание чл.440 ГПК.

По отношение на иска с правно основание чл.124,ал.1 ГПК, по който производството е прекратено:

Съдът намира, че в тази част решението е недопустимо, тъй като съдът се е произнесъл по непредявен иск.

Видно от обстоятелствената част и петитума на ИМ, ищецът е поискал съдът да постанови решение, с което да **признае със сила на пресъдено нещо спрямо „БАНКА ДСК“ ЕАД и „ФЕРМЕР 2000“ ЕАД /н/, ч е движима вещь Телескопичен Товарач MANITOU, модел MLT 735 - 120LSU, сериен № 958237, рег.№ ***, срещу която е**

предприето принудително изпълнение по Изп.д.№20168150400579 по описа на ЧСИ Т. К. *не принадлежи на длъжника и не е принадлежала към датата на налагането на запора, а същата е собственост на „Гардения” ЕООД.*

От самата формулировка на петитума е видно, че е заявен за разглеждане единствено иск по чл.440 ГПК. От обстоятелствената част на ИМ е видно, че ищецът **отрича правото на собственост на длъжника „ФЕРМЕР 2000” ЕАД /н/** към момента на налагане на запора по горното изп.дело с твърдение, че той е собственик на процесната вещ. Той не иска установяване на този факт. Във въззивната жалба също твърди, че такъв отделен иск с исковата молба не е предявен. Видно от данните по делото, такъв иск по чл.124,ал.1 ГПК не е докладван и с доклада по чл.140 ГПК.

С оглед изложеното въззивният съд намира, че в тази част – с която е прекратено на основание чл.130 ГПК производството по предявен от ищеца срещу двамата ответници положителен установителен иск с правно основание чл.124,ал.1 ГПК, съдът е постановил недопустимо решение, имащо характер на определение, поради което в тази му част същото следва да бъде обезсилено.

С оглед изхода на спора, разноски се следват на въззиваемите страни,но същите не са претендирали разноски за въззивната инстанция.

Така мотивиран, Софийският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 15.12.2021г. по гр.д. 10503/2016г. по описа на Софийски градски съд, ГО, I – 5 с-в **В ЧАСТТА, с която е отхвърлен** като неоснователен предявения от „ГАРДЕНИЯ“-ЕООД против „БАНКА ДСК“-ЕАД и „ФЕРМЕР 2 000“-ЕАД /н/ иск с правно основание чл.440,ал.1 ГПК.

ОБЕЗСИЛВА като недопустимо горното решение **В ЧАСТТА**, с която *е прекратено производството* по делото поради недопустимост на иска с правно основание чл.124,ал.1 ГПК за признаване за установено по отношение на ответниците, че ищецът е собственик на процесната вещ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____